

Arrest

nr. 207 827 van 17 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de clan Isaaq. U werd geboren in Hargeisa, Somaliland. Toen u drie maanden oud was vluchtten uw ouders, omwille van de burgeroorlog, met u naar de Verenigde Arabische Emiraten. U had een studentenverblijfsvergunning in de Verenigde Arabische Emiraten, die u om de drie jaar diende te vernieuwen. Op 22 augustus 2010 huwde u met M.M.A., een vrouw van Somalische origine die de Belgische nationaliteit heeft. Op 3 juli 2011 kwam u met een Belgische visum (D) op basis van gezinshereniging naar België. Op 8 mei 2015 scheidde u van

uw vrouw, waardoor uw verblijfsvergunning werd ingetrokken en u het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. U kan niet terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten, omdat uw verblijfsvergunning daar vervallen was. U wilt niet terugkeren naar Hargeisa, omdat u het land en de cultuur niet kent en omdat de situatie er gevaarlijk en onstabiel is. U vroeg asiel aan bij de Belgische overheid op 30 juni 2017.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Hargeisa, de hoofdstad van Somaliland, wat ook blijkt uit uw paspoort (gehoor CGVS, p. 4 en p. 7 en administratief dossier).

Aangezien u over de Somalische nationaliteit beschikt moet het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden onderzocht ten opzichte van Somalië (meer bepaald Somaliland, de regio waarvan u afkomstig bent). Zowel het feit dat u vanaf uw drie maanden tot uw 25 jaar onafgebroken en met een geldige verblijfsvergunning in de Verenigde Arabische Emiraten heeft gewoond, als de afwezigheid van een sociaal netwerk in Somalië, doen hier geen afbreuk aan.

Wanneer u gevraagd werd wat u vreest dat er zal gebeuren indien u zou terugkeren naar Somalië, verklaarde u dat ze u als een vreemde zullen zien en daarom zullen vermoorden. U haalde echter geen feiten of elementen aan om deze vrees te concretiseren. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Somalië. U verklaarde dat u via sociale media vernam dat er veel criminaliteit is in Somalië (gehoor CGVS, p. 9-10). Echter, deze algemene verklaringen tonen geen persoonlijke en doelgerichte vervolging ten aanzien van u aan. U haalde verder aan dat u uw hele leven buiten Somalië gewoond heeft waardoor u de cultuur en het land niet kent (gehoor CGVS, p. 14). Uw advocaat herhaalde in zijn brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 22.06.2017) dat u als verwesterd persoon niet naar Somalië kan terugkeren (zie administratief dossier). Deze verwestering werd echter niet geconcretiseerd laat staan dat werd aangetoond dat dit gegeven op zich een probleem zou vormen bij een terugkeer naar Hargeisa - Somaliland. Betreffende de door u aangehaalde problemen kan worden vastgesteld dat er geen verband is met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". Er dient te worden vastgesteld dat uit uw vage en algemene verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria en evenmin haalde u dergelijke feiten aan die u zouden verhinderen om naar Somalië terug te keren.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u afkomstig bent uit Hargeisa, gelegen in Somaliland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland (zie COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland" van 18 juni 2017) blijkt dat er sprake is van conflicten in deze regio maar dat de intensiteit hiervan laag is. Dit gaat onder meer op voor het conflict tussen de overheid van Somaliland en de staat Khatumo. De zelfverklaarde onafhankelijke Khatumo-

staat is immers geen grote speler meer. De militie onder leiding van Sultan Wabar die sinds 2014 in de regio Awdal actief is, heeft zich eind 2015 dan weer aan de autoriteiten overgeleverd, om nadien te worden geïntegreerd in de ordediensten van Somaliland. In 2016 en ook begin 2017 hebben conflicten tussen politieke partijen voorts in enkele gevallen geleid tot geweld tegen individuele politici. Er doen zich verder gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de aanwezige clans voor en ook interclangeweld, waarbij er soms slachtoffers vallen. Vaak is de oorzaak een geschil over land of toegang tot natuurlijke hulpbronnen, en soms wraakacties.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Somalië.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een Somalisch paspoort neer, uitgereikt te Abu Dhabi op 29 april 2010 en geldig tot 28 april 2013, wat hogerop reeds besproken werd. U legde verder een attest neer van de ambassade van de Verenigde Arabische Emiraten te Brussel, uitgereikt op 20 juni 2017, om aan te tonen dat u niet de nationaliteit hebt van de Verenigde Arabische Emiraten. Dit wordt niet onmiddellijk in twijfel getrokken. Het document toont verder niet aan dat uw verblijf in Verenigde Arabische Emiraten niet kan worden verlengd (zie administratief dossier). U legde verder een attest van immatriculatie neer, uitgereikt te Arendonk op 14 juli 2017, wat niet relevant is voor uw asielaanvraag. Uw advocaat legde ook een brief (dd. 22 juni 2017) neer waarin hij de problemen aanhaalt waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar Hargeisa, zijnde er geen familie en geen veilig onderkomen te hebben en als verwesterd persoon niet in de hoofdstad of ergens anders te kunnen verblijven (zie administratief dossier). De brief werd hogerop reeds besproken en wijzigt bovenstaande vaststellingen niet.

Uit dit alles kan worden vastgesteld dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 december 2017 een schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag”, “Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet”, “Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt dat hij duidelijke en volledige gegevens heeft “verstrekt over het waar en hoe als van de feiten die de aanleiding vormen tot de reden waarom verzoeker niet kan verblijven in zijn land van herkomst. Verzoeker is als jonge persoon genoodzaakt geweest zijn land te verlaten omwille van de burgeroorlog en kan onmogelijk terug gaan dit om verschillende redenen.”

Verzoeker wijst erop dat hij de gebruiken van zijn land en de taal onvoldoende machtig is om op een normale manier te integreren en dat hij als een vreemdeling het doelwit zal zijn van gewelddaden, terreur en mogelijks afpersing, daar waar hij zelf geen enkel middel heeft om zich hiertegen te beschermen.

Verzoeker geeft aan dat hij anderzijds in de onmogelijkheid is terug te keren naar zijn gebruikelijke plaats van herkomst in de Verenigde Arabische Emiraten aangezien hij daar geen verblijfstitel meer heeft en ook niet meer kan bekomen. Verzoeker stelt dat hij de nodige stappen deed om te kunnen aantonen dat hij geen verblijfsrecht meer heeft in de Verenigde Arabische Emiraten. Hij stelt dat hij de consulaire diensten in België bezocht en een attest afleverde dat hij geen verblijfsvergunning of nationaliteit had. Verzoeker voegt eraan toe dat, mocht het Commissariaat andere stukken hiervoor wensen, dan kon verzoeker deze op eerste verzoek afleveren. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat op geen enkel ogenblik aangaf deze stukken nodig te hebben, waardoor verzoeker de mening toegedaan was dat de overgemaakte stukken voldoende duidelijk waren.

Verzoeker stelt geen persoonlijke vervolgingsfeiten te hebben mogen meemaken aangezien hij reeds op jonge leeftijd het land had ontvlucht op legale wijze. Hij stelt dat hij bij terugkeer vreest het slachtoffer te worden van schendingen van de mensenrechten en van de conventie.

Verzoeker stelt vast dat zijn identiteit niet ter discussie staat. Hij herneemt dat zijn vluchtmotieven initieel zijn terug te vinden in de burgeroorlog, welke heden ten dage het normale leven ernstig verstoort. Verzoeker betoogt dat het CGVS zich beperkte tot een onderzoek van de motieven waarom verzoeker heden ten dage niet zou kunnen terugkeren, zonder rekening te houden met de initiële vluchtmotieven en de onmogelijkheid om als dan terug te keren naar zijn land. Verzoeker heeft echter duidelijk trachten aan te geven waarom en de welke omstandigheden hij zijn land verliet en een visum bekwam voor de Verenigde Arabische Emiraten, doch deze worden onvoldoende in rekening gebracht bij de beoordeling van het dossier.

Volgens verzoeker meent de commissaris-generaal geheel ten onrechte dat “het feit dat verzoeker meer dan 25 jaar in het buitenland heeft verbleven en Verenigde Arabische Emiraten en nadien legaal in België geen invloed heeft op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft net door zijn lang verblijf in het buitenland een specifiek profiel welke hem extreem kwetsbaar maakt voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.”

Verzoeker stelt dat hij een ideaal doelwit is voor terroristische groeperingen. Volgens hem maken de terroristische groeperingen actief in de regio van Somaliland en de onmogelijkheid van de Somalische regering om bescherming te bieden aan zijn burgers met het feit dat verzoeker lange tijd in het buitenland verblijft een ideaal doelwit voor de terroristische groeperingen aangezien ze hem als voorbeeld kunnen stellen voor de afvalligen.

Verzoeker stelt dat hij enerzijds zware inspanningen zal moeten verrichten om zich te kunnen integreren, anderzijds door zijn lang verblijf in het buitenland, de gebrekkige kennis van de taal en van de godsdienst zal hij worden aanzien als een kaffar, welke een lesje moet geleerd worden.

Verzoeker wijst erop dat Somaliland “zo’n 4 miljoen inwoners [telt] op een oppervlakte van vier keer Nederland. Een kwart van de bevolking woont in Hargeisa. Geen enkele regering noch de VN erkennen dit land, dat eerder het noordwestelijk deel van Somalië was en zich in 1991 onafhankelijk verklaarde. Somaliland, het op drie na armste land van de wereld, wordt door waarnemers beschouwd als een redelijk functionerende democratie in een regio vol oorlog.”

Verzoeker voert aan dat het CGVS geen enkele rekening hield met de recente evoluties, de staat van complete anarchie waarin Somaliland zich momenteel bevindt.

Verzoeker is het niet eens met het CGVS waarbij deze stelt dat de vrees van verzoeker geen weerslag vindt in de vluchtelingenconventie. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor zijn leven onder meer van zijn lang verblijf in het buitenland, waarbij de terroristische organisaties er van uitgaan dat verzoeker een ongelovige is, zich niet conformeert aan de wetten van de islam en aldus als voorbeeld dient gesteld te worden.

Verzoeker stelt dat hij als lid van een bepaalde sociale groep, zijnde deze lokale bevolking die lang in het buitenland heeft verbleven, een specifiek doelwit van deze organisaties is. Hij verwijst naar NOAS: https://www.noas.no/wp-content/uploads/2017/07/Persecution-and-Protection-in-Somalia_A-Fact-Finding-Report_2014.pdf.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting rond subsidiaire bescherming. Hij stelt dat het CGVS zich moet baseren op recente, accurate informatie, welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten, van de plaats van herkomst waar verzoeker een duurzaam (afdwingbaar) verblijfsrecht hebben.

In hoofddeorde wordt gevraagd *“de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te herzien of te hervormen en aldus verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen.”*

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 18 mei 2018 legt verweerder de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland”* van 24 april 2018 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Hargeisa (gehoorverslag van het CGVS van 7 november 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 4, p. 7), wat ook blijkt uit zijn paspoort aanwezig in het administratief dossier. De beoordeling van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient aldus te worden onderzocht ten opzichte van Somalië.

2.4.2. Verzoeker verklaart ingeval van terugkeer naar Somalië te vrezen dat ze hem als vreemde zullen zien en daarom zullen vermoorden (CGVS-verslag, p. 9-10). Verzoeker weet deze vrees echter niet te concretiseren. Hij verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Somalië (*“Er zijn geweren en criminelen en dieven.”*, CGVS-verslag, p. 10) en dat hij hierover gehoord heeft via sociale media (*“Omdat ik er veel over hoorde. En het gebeurde bij veel mensen. (...) Soms ben ik actief op sociale media zoals facebook. Dan zie ik wat er gebeurt. Ik lees de reacties.”*, CGVS-verslag, p. 10). Verzoeker blijft bij loutere veronderstellingen.

Voorts stelde verzoeker dat hij zijn hele leven buiten Somalië heeft gewoond, waardoor hij de cultuur en het land niet kent (CGVS-verslag, p. 14). Ook verzoekers advocaat wijst in zijn brief van 22 juni 2017 aan DVZ op de verwestering van verzoeker en in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker de gebruiken van zijn land niet kent en de taal onvoldoende machtig is. De Raad kan slechts vaststellen dat

verzoeker niet aantoont hoe hij omwille van dit gegeven zou vervolgd worden bij een terugkeer naar Hargeisa. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat hij internationale bescherming moet krijgen omdat hij - louter beweerdelijk - geen verblijfsvergunning meer zou hebben in de Verenigde Arabische Emiraten of niet meer zou kunnen verkrijgen. De Raad merkt op dat een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico niet volstaat om een beroep op internationale bescherming te funderen.

2.4.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Somalië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.4.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij als lid van een bepaalde sociale groep, zijnde de lokale bevolking die lang in het buitenland heeft verbleven, een specifiek doelwit van terroristische organisaties is, hierbij verwijzend naar een rapport van NOAS "*Persecution and Protection in Somalia*". De Raad wijst er in deze tevens op dat het louter behoren tot een sociale groep – in zoverre teruggekeerde asielzoekers in Somalië al een sociale groep zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag – niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. De vervolgingsvrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van het land van herkomst. Verzoeker haalt in deze geen concrete vervolgingsfeiten aan.

2.4.5. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van zijn asielmotieven, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die bovenvermelde appreciatie kunnen weerleggen.

2.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Hargeisa, Somaliland geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland*" van 18 juni 2018 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier – en de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland*" van 24 april 2018 – door de commissaris-generaal neergelegd bij aanvullende nota –, stelt de Raad immers vast dat, hoewel er conflicten in deze regio zijn, de intensiteit hiervan laag is, wat geldt voor het conflict tussen de overheid van Somaliland en de staat Khatumo. De zelfverklaarde onafhankelijke Khatumo-staat is immers geen grote speler meer. De militie onder leiding van Sultan Wabar die sinds 2014 in de regio Awdal actief is, heeft zich eind 2015 dan weer aan de autoriteiten overgeleverd, om nadien te worden geïntegreerd in de ordediensten van Somaliland. In 2016 en ook begin 2017 hebben conflicten tussen politieke partijen voorts in enkele gevallen geleid tot geweld tegen individuele politici. Er doen zich verder gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de aanwezige clans voor, alsook geweld tussen clans onderling, waarbij er soms slachtoffers vallen. Vaak is de oorzaak een geschil over land of toegang tot natuurlijke hulpbronnen, en soms wraakacties. Verder blijkt dat van 1 juni 2017 tot 1 maart 2018 (de verslagperiode van de COI Focus van 24 april 2018) de veiligheidssituatie in de gebieden die Somaliland onder controle heeft stabiel was. Momenteel is noch Al Shabaab, noch IS actief in

Somaliland. Wel was er wat onrust voor en na de presidentiële verkiezingen van november 2017, maar dit betrof voornamelijk protesten door supporters van de oppositiepartijen. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK